

ТЕОДОР СТЪРДЖЪН КОЖНА БОЛЕСТ

Превод от английски: Любомир Николов, —

chitanka.info

По принцип не съм придиличив. Рядко се смуцавам от наличието на малко боклук из моя апартамент от две стаички и половина в Уест енд. Каквото не е чак толкова едро, че да се изнесе в коридора, мога да го подритвам насам-натам, додето изчезне. Но днес беше различно. Идваше Майра и не можех да ѝ покажа квартирата в това състояние.

Не че щеше да ѝ направи кой знае какво впечатление. Вече ме знаеше що за стока съм. Но един *определен* боклук можеше малко да я... разтревожи.

След като пометох, взех да тършувам из ъглите. Не исках случаен полъх да изнесе наред стаята нещо пърхащо и необяснимо — не и в нейно присъствие. Мислейки за Майра, едва не се изкуших да оставя едно от нещата точно тъй че да го види. Обикновено бе толкова невъзмутима... сигурно щеше да е много забавно като изпадне в истерия.

Прогоних просташката мисъл. Майра винаги се държеше съвсем прилично с мен. Малко се дразнех, че я харесвам толкова много, без да е от моя тип. Пропълзях под леглото и открих чехлите. Краката ми още бяха в тях. Сложих единия върху лавицата над камината и минах в съседната стая, където можех да седна и да измъкна крака от другия чехъл. Ненормален чифт чехли бяха — левият много по-голям от десния. Изругах и задърпах десния крак. Той се измъкна с тихо шумолене; смачках го на топка и го метнах в кошчето. Да видим сега... а, да, една ръка още висеше, вкопчена в чекмедже на бюрото. Отидох да я смъкна. Дявол да го вземе, защо Майра не прати телеграма, а позвъни чак след пристигането? Сега нямаше как да я отпратя. Просто щеше да нахълта както винаги. А пък си имах толкова грижи...

Измъкнах от пианото показалец и го метнах в кошчето заедно с левия крак. Мина ми през ум да изхвърля и торса от гардероба, но се отказах. Беше много хубав. Можех да изработя нещо от него — да речем куфар или спортно яке. След като имах толкова материал, струваше си да го оползотворя.

Проверих най-внимателно. Краката бяха заминали, тъй че до сутринта можех да не ги мисля. Дясната ми ръка също. Добре. Би било ужасно да се здрависам с Майра и да я оставя вкопчена в безплътна ръка. Дръпнах лявата. Стори ми се поразхлабена, но не исках да я насилвам. Болестта беше безболезнена, ако оставиш всичко да си върви по реда. Лицето се готвеше да ме напусне всеки момент. Е, ако

не се смеех много-много, може би щях да го задържа докато тя си отиде.

Стиснах се за гърлото с две ръце и подръпнах. Шията изпраця сухо и кожата се отлюспи. Сега всичко бе наред. Ако си сложех вратовръзка, Майра нямаше да забележи напуканите ръбчета над ключиците.

Звънецът ме стресна. Както стоях, кожата на прасеца ми се отлепи и падна като целофанова опаковка. Светкавично я натъпках под възглавничката на дивана и хукнах към вратата. Когато спрях там, едното ми ухо застрашително изпраця; пъхнах го в джоба си и отворих.

— Дейвид!

Както го изрече, означаваше, че се радва да ме види, че са минали цели осем месеца, че се чувства чудесно и че съжалява заедно не ми е писала, но тя изобщо не пишеше — никому.

Вмъкна се покрай мен, спря, сякаш за да събере криле, изхлузи се от палтото, без да гледа дали съм зад нея да го поема, защото знаеше, че ще е така, после деликатно сгъна дългите си нозе и седна върху килима. Подадох цигара в едната протегната ръка, целунах другата и едва сега тя ме погледна.

— Я... Дейвид! Изглеждаш чудесно! Ела насам. Какво си направил с лицето си? Имаш бръчки. Много ти отиват. Сигурно прекаляваш с работата. А аз как ти изглеждам? Чувствам се чудесно. Гледай, нови обувки. От змийска кожа. И като стана дума за змии, как си изобщо?

— Като стана дума за змии, Майра, направо се разпадам. Късчета от мен хвърчат насам-натам сред вихъра на напрегнатия ми труд. Нещо ми е влязло под кожата.

— Какъв ужас — рече тя, без да ме слуша. Гледаше идеално лакираните си нокти. — Не е заради мен, нали? Да не би да вехнеш по мен, Дейвид? Ако се каниш да питаш, все още нямам намерение да се омъжа за теб.

— Не се канех да питам, но е приятно да го чуя — казах аз.

Лицето ми падна. Тукаткси го натъпках под яката. Слава Богу, тя като че не забеляза. Оставаше само лявата ръка. Ако успеех да се отърва и от нея... олеле! Вече я нямаше!

Дали не бе останала върху дръжката на вратата? О, Майра не биваше да я види! Отскочих до антрето и огледах набързо. Не я открих никъде. Ами ако се бе оплела в гънките на роклята? Ако се валяше нейде близо до нея? Пред лицето на мрачната перспектива осъзнах, че не бих понесъл да я видя в истерия. Тя изглеждаше толкова... толкова щастлива. За хиляден път откакто ножът ми се бе изплъзнал, аз промърморих:

— Ама защо трябваше да се случи *точно на мен*?

Върнах се в хола. Майра още седеше на пода, но бе минала под лампата. Любопитно си играеше с ръката ми и усмивката върху лицето ѝ заслужаваше да се види. Стоях онемял и чаках бурята. Аз вече бях свикнал, но Майра...

Тя ме погледна бързо, като птичка. Хвърляше погледите си толкова стремително, че човек никога не знаеше какво точно е видяла — под бързивата и лъскава външност се криеше най-спокойният и пресметлив мозък, който някога е намирал убежище зад хубаво личице.

Ръката — всъщност не бе истинска ръка, а само кожа — приличаше на целофанова ръкавица. Майра я надяна и ме погледна през пръсти.

— Здравсти, събратко по нещастие — изкиска се тя; после смехът изведнъж се превърна в отчаяни ридания. Тя протегна ръце към мен, красивото ѝ лице се обля в сълзи и вече не бе красиво, но оставаше мило... тъй мило! Притисна се към мен и заплака безутешно. — Дейвид, какво ще *правим*?

Прегръщах я и просто не знаех какво да кажа. Тя задавено проговори:

— И теб ли те ухапа, Дейвид? М-м-мен ме ухапа, проклетото влечуго. Индианците я смятат за божество. К-казват, че когото ухапе, се п-превърща в змия... Уплаших се... На другата сутрин кожата ми почна да пада всяко денонощие... и така е до днес. — Тя се притисна още по-плътно и като че се успокои. — Можех да убия змията, но не го сторих, защото никога не бях виждала такава и си помислих, че ще ти бъде интересно... пратих ти я, а тя е ухапала и теб, сега също ти пада кожата и... о-о-о!

— Майра, недей. Моля те. Не ме е ухапала. Исках да я одера и ножът ми се изплъзна. Поряхах се. Когато получих змията, вече беше мъртва. Значи... значи ти си я изпратила! Трябваше да се сетя. Нямах нито картичка, нито писмо; *естествено*, че си била ти! И... откога я караш така?

— Ч-четири месеца. — Тя подсмръкна и избърса розовото си носле в ревера ми, защото бях забравил да си взема кърпичка. — Престанах да се боя, след като... след като открих, че не боли и че мога да изчисля кога се бели дадена част от кожата. Аз... мислех си, че след време ще мине. И тогава видях ръката ти на една витрина в Албуърки. Беше тока за колан — ръка, стиснала пръчка. Ръката прикрепена към единия край на колана, пръчката към другия. Купих я и разбрах, че е твоя, защото беше натъпкана с ароматния пълнеж, дето винаги го използваш за брошките от препарирани колибри и разни други неща... пък и само ти *би могъл* да измислиш толкова интересен колан, пък и на кой друг би му хрумнало да използва собствената си кожа само защото... защото ти е под ръка... тогава се намразих и те обикнах... — Тя се измъкна от прегръдката и ме погледна право в очите с изумление и радост. — Обичам те и *сега*, Дейвид, *сега*, както никого не съм обичала и изобщо не ме интересува — тя сграбчи другото ми ухо и кожата сухо изшумоля в ръката ѝ — че се разпадаш на парчета.

Вече разбирах всичко. Безумното желание на Майра да се изкачи на едно от онези високи плата в пустинята, където флората и фауната са се развивали самостоятелно хиляди и милиони години; представях си как е открила змията и я е хванала заради мен, защото аз бях нещо средно между таксидермист и бижутер. Храбра и лудешка постъпка; змията я ухапала, а тя не казала никому, защото „не боляло“; и когато разбрала, че съм изпаднал в същата беда, дотичала в Ню Йорк, за ми каже, че вината е нейна!

— Щом така мислиш, Майра — тихо казах аз, — престани да обръщаш внимание на това... че се белим... като змии в тревата...

Целунах я.

Изумително е това смъкване на кожата. Точно веднъж на всеки двама и четири часа епидермисът ставаше жилав, отделяше се и

падеше. Отначало лепнеше към всичко. Кожата от краката ми оставаше в чехлите, запазвайки точната форма на крайника, върху който е израсла. Щом я смачках два-три пъти, покриваше се с безброй бръчици и ставаше мека и гъвкава. Ноктите също падаха, но само в най-горния слой. Обработена с танинова киселина, а след това с масло, кожата придобиваше мекота и здравина. Добре хващаше лаково покритие, а смес от кафява маслена боя и бронзов прах ѝ придаваше вида на старо злато. Чудех се болест ли е или благословия.

Онази змия... беше дълга около метър, тънка в средата и разширена към главата и опашката. Имаше мътнооранжев цвят, потъмен отдолу. Лъхаше силно на мед и мравчена киселина, ако можете да си представите такъв мирис. Имаше само два зъба, по един отгоре и отдолу. Езикът ѝ бе раздвоен, само че в основата; имаше епиглотис, седем двойки закрънели крайници и никакви люспи. Наричам я змия само защото не приличаше на друго. Според мен така е най-добре. Майра, например, си е чист ангел, но хората все пак я наричат жена. Разбирате ли? В оная змия имаше смес от едно-друго, но съм готов да се закълна, че не беше от *нашия* свят. Хванати ръка за ръка, двамата с Майра гледахме това животно и се чудехме какво да правим.

— Можем да забогатеем, ако я показваме по панаирите — каза Майра.

— Никой няма да повярва. Дали пък да не се хванем на работа в някой цирк?

Тя сбръчка носле и въпросът отпадна. Моите съболезнования на цирковете.

— Какво ще правим сега, Дейвид?

Питаше ме тъй, сякаш вярва, че знам и затова се осланя на мен. Прекалено много жени го владеят този трик.

— Ами, може...

Точно в този момент някой заблъска по вратата.

Само едно същество е толкова тъпо, че да блъска по вратата, когато има звънец, и то се нарича полицаи. Казах на Майра да изчака в лабораторията и тя незабавно тръгна подир мен.

— Вие ли сте Дейвид Уърт? — запита човекът. Беше цивилен, но по лицето му пишеше какво работи.

— Влезте — казах аз.

Той влезе, седна без да го каня и хвърли мечтателен поглед към шишето с уиски.

— Името ми е Брет. Х. Брет.

— Х като Хахо ли? — любезно запита Майра.

— Не Ха-Хо, ами Хорас. Да не ви мязам на китаец? Глейте сега, господин Уърт, началството проверява онез ваши украшения. Мязат на човешка кожа. Вие сте таксо... нещо си там, нали така?

— Да. И какво?

— Отде го вземате материала? Според анализа е човешка кожа. К'во ще ми речете?

Двамата с Майра се спогледахме.

— Така е — потвърдих аз.

Очевидно Брет не бе очаквал подобен отговор.

— Ха! — победоносно възкликна той. — Отде я вземате?

— Отглеждам си я.

Майра доволно заподскача насам-натам из стаята. Брет вдигна шапката си от пода и се вкопчи в нея, сякаш на нищо друго нямаше вяра в този свят. Взе да ми дожалява.

— Какви изследвания са направили, Брет? Микроскопски? Проби с киселини и основи?

— Аха.

— Кажете ми, с какво разполагате? Ръце?

— И чифт крака. Подпорки за книги.

— Винаги си имал красиви крака, скъпи — похвали ме Майра.

— Ето какво ще направим, Брет — казах аз. Взех лист хартия и капнах на едно парцалче малко мастило. Внимателно плъзнах пръсти по него и един след друг ги притиснах върху хартията. — Отнесете това на вашите подозрителни изследователи. Кажете им да сравнят отпечатъците с тези от украшенията. Напишете рапорт и го предайте с препоръка цялата работа да се забрави; ако не го сторите, с най-голямо удоволствие ще съдя за обида градската управа, вас и всеки, който ми се изпречи на пътя. Не бих сметнал за неучтиво, господин Брет, ако си тръгнете незабавно и без да се сбогувате.

Прекоших стаята и отворих вратата.

Очите му бяха леко изцъклени. Той стана и боязливо заобиколи Майра, която подскачаше и пляскаше с ръце. Преди да затвора вратата зад него, той внезапно се завъртя и я подпря с крак.

— Слушайте. Нямам представа какво става тук. Не се опитвайте да изчезнете, нито вие, нито тая госпожица. Турнал съм мястото под наблюдение, тъй да знаете. Тепърва ще има да си патите.

— Ти си голяма работа — рече Майра иззад мен.

Преди да я спра, тя смъкна носа си и го метна право в лицето на полицая. Той хукна толкова бързо, че шапката му остана да виси във въздуха; след секунди чухме как с трясък се опитва да преодолее четвърто стълбище, когато имаше само три.

Майра направи три обиколки на стаята с танцова стъпка и се озова върху пианото — добро постижение, тъй като то беше доста високо. Седна със смях и се зае да смъква останалата част от лицето си.

— Нещо ми подсказва — рекох аз, когато най-сетне си поех дъх, — че не биваше да постъпваш така. Но все пак се радвам. Не вярвам повече да се срещнем с полицейски инспектор Хорас Брет по прякор Хахо.

Майра махна към чантичката си. Подхвърлих ѝ я и тя небрежно взе да се пудри.

— Готово — каза тя, когато свърши. — Край на старото, почваме с новото.

— Ти си първата жена на света, която минава курс за подмладяване въпреки волята си. Страхотно.

— Не е зле — сподели тя с огледалото. — Бива си те, Майра!

Мислех за нея, гледах я и изведнъж ми се стори, че изпълва целия свят. Понякога става така. Знаеш, че обичаш едно момиче и внезапно го *осъзнаваш*.

— Майра...

Тя като че се готвеше да подхвърли шега, но ме видя и млъкна. Скочи от пианото и пристъпи към мен. Дълго стояхме така. Накрая кимнах към спалнята.

— Ти ще спиш там. Аз...

Тя ме прегърна.

— Дейвид...

— М-м-м?

— Ще имам... чудесен торс за теб в един без дванайсет минути.

Останахме да си побъррим до един без дванайсет.

Около две седмици по-късно, малко след като се оженихме, тя взе да троши стъклария в лабораторията ми. Един ден надникна и ме спипа на местопрестъплението. Разбърквах гъста смес в бехерова чаша, като я миришех от време на време и се бях увлякъл дотолкова, че не усетих кога е влязла. Когато искаше, можеше да хвърчи като пухче.

— Какво готвиш, скъпи? — попита тя, оставяйки чифт ръце, които току-що бе „произвела“.

Сложих чашата настрана и побързах да я закрия с гръб.

— Ами... такова... нищо особено... само малко лепило... Майра, изчезвай, ако обичаш. Страшно съм зает...

Тя се плъзна край мен и взе чашата.

— Хм-м-м. Чудесно мирише. Мед и... мравчена киселина. Водиш се по миризмата на оная гадина, нали? Доктор Дейвид Уърт търси лекарство против златна мина. Лекарство е, нали? Или поне трябва да бъде?

Гласчето ѝ се лееше като сироп. Леле, как само бе накипяла!

— Ами... да — признах аз и си поех дъх. — Майра, така не може да продължава. Хайде, аз как да е, обаче и ти цял живот да си смъкваш кожата като... като корков дъб... това вече е прекалено. Виждам как търпиш, но не мога да го понеса. Всеки път, щом взема да работя нещо твое, хваща ме страх. Засега върви добре, но помисли малко, жено! Цял живот да се изхлузваш от кожата си, да се чудиш дали ще има къде да си свалиш лицето, когато излезеш; да се чудиш дали ти е паднала ръка или крак. Майра... Майра, ти не слушаш.

— Много ясно, че не слушам. Никога не те слушам, като говориш глупости.

— Не са глупости! — обидих се аз.

— Чудя се — мечтателно каза тя, полюшвайки сместа в чашата, — дали това нещо ще подскочи.

Пусна чашата на пода и се загледа с любопитство. Не отскочи. Стоях, търсех най-подходящия епитет и се чудех дали съм достатъчно бърз, за да ѝ светна един.

— Дейвид, изслушай ме. Откога си таксидермист?

— Ами... единайсет години. Какво общо...

— Трай. И колко пари спести за единайсет години?

— Доскоро нищо. Но напоследък...

— Млък. Сега имаш осемстотин долара в банката. Тия кожени украшения се продават по-бързо, отколкото успяваме да ги изработим. И само защото си си втълпил, че не ми е приятно да давам... суровината, искаш да зарежеш златната мина и пак да препарираш разни птички и катерички. Дейвид, ти си глупак — кръгъл глупак.

— Не е много остроумно.

Тя се навъси.

— Ето и най-важното, Дейвид. Двамата с теб прихванахме това нещо. Печелим от него и ще продължим да печелим, ако престанеш с тия глупости. Най-много ми харесва, че сме съдружници — аз ти помагам. Обичам те. За мен възможността да помагам е нещо повече от... О, Дейвид, не разбираш ли?

Целунах я и прошепнах:

— А аз си мислех, че стискаш зъби и се правиш на героиня. Майра...

Добре де. Тя спечели. Аз загубих. Такива са жените. Но от време на време пак ми минаваше мисълта за лечение...

Бях сбъркал относно неуморимия инспектор Брет. Майра откри, че той ни следи навсякъде, кисне с часове в отсрещния тъмен вход и понякога подслушва на вратата. Аз изобщо не бих усетил; но както вече споменах, Майра притежава свръхестествени способности. Когато ми каза, бях склонен да вдигна рамене. Той нямаше нищичко срещу нас. Смеех се всеки път, щом си представях какво е станало в полицията, след като са сверили моите отпечатъци с тези на ръцете от магазините.

Фактът, че кожата е човешка, а отпечатъците еднакви, вероятно ги бе вкиснал задълго. Ако старата аксиома за двете точки и правата линия се окаже фалшива, къде отива геометрията? Ами ако се докаже, че съществуват не две, а десетки ръце с еднакви отпечатъци? Тогава цял куп криминалисти почват да обикалят в кръг и да си приказват самички.

Брет навярно си бе поставил за цел да разкрие загадката. С удоволствие бих го оставил да си блъска главата в стената. Тъкмо щеше да му е по-приятно като престане. Но не бях включил Майра в

сметките си. Колчем станеше дума за онова ченге, очите ѝ почваха да блестят.

Междувременно продължавах да работя върху лекарството. Чувствах се като злодей, че го върша потайно зад гърба на Майра. Нали разбирате, тя ми вярваше. Скарахме се веднъж и точка. Това ѝ стигаше. Не ме следеше, докато работех сам в лабораторията; знаех, че ако разбере, ще бъде дълбоко засегната. Но работата бе прекалено важна. *Трябваше* да я свърша, или да полудея.

Имах начална нишка. Идеята за лечение чрез смес от мед и мравчена киселина отпаднаше, макар да бях сигурен, че нещо в съставките ще свърши работа. Всъщност, оказа се удивително просто. Мога да ви го кажа с три думички. Но има да чакате! Хванал съм пазара...

Все пак ще ви кажа от какво тръгнах — *косата* ми никога не падаше. Имам и тъничък мустак; при всяко белене лицето ми се отделяше, но без мустака. По тялото почти нямам косми, а сега съвсем бяха изчезнали — те падаха, защото корените им бяха доста раздалечени. Най-напред си помислих, че космите просто задържат кожата на място. Но разбрах, че ако е тъй, под мустака ми щяха да се натрупват слой след слой. А това не ставаше. Очевидно този удивителен процес се неутрализираше от нещо в корените на косъма. Мога да ви кажа точно какво... но не съм луд да си забивам нож в гърба!

Работех като еднорък пианист, който свири Менделсон. Отне ми месеци, но чрез упорита дестилация и смяна на катализаторите, най-сетне получих епруветка, пълна с бистра златиста течност. И знаете ли какво се оказа? Вижте, мразя да се повтарям, обаче няма да ви кажа. Знайте само, че можете да купите колкото си щете от кварталната аптека. Никой не знаеше, че лекува моята болест — ако изобщо може да се нарече болест — защото, доколкото знам, никой друг не бе виждал и самата болест. Чудесно.

После се хванах да работя върху причината за заболяването. Не ми отне много време. Както вече казах, всичко бе поразително просто.

В крайна сметка постигнах своето. Инжекция за болестта, мазило за излекуването. Имах по цял варел и от двете течности —

съвсем лесно, след като знаех какво ми трябва — и чак тогава се зачудих как да призная на Майра.

— Момиче — рекох ѝ един ден, — довечера искам от теб хубаво лице. Решил съм да ти направя пожизнена маска. Обаче първо трябва да те нагласим. Сваляш лицето в девет без петнайсет, нали? Ела в лабораторията към осем и половина. Облепваме ти лицето с глина, изчакваме да се втвърди, за да свали кожата равномерно, после слагаме пълнеж и като затвърдее, отмиваме глината. Не съм ли блестящ?

— Блестящ, та чак светиш — отвърна тя. — Сигурен ли си, че не ме каниш на среща?

Захванах се да бъркам глината, макар да знаех, че няма да я използвам. Във всеки случай, не за да сваля лицето. Чувствах се ужасно.

Тя дойде точно като по часовник — колко ѝ завиждам за тоя навик! — и седна. Натопих тампон в моята течност и я намазах изобилно. Лекарството проникна дълбоко и веднага изсъхна. Тя помириса.

— Какво е това?

— За стягане — нагло излъгах аз.

— А. Мирише ми на...

— Шшшт! Някой може да подслушва.

Това беше за теб, драги читателю!

Минах зад нея с парче въже. Тя се бе облегнала със затворени очи и изглеждаше чудесно. Приведох се, целунах я по устните и дръпнах ръцете ѝ назад. После действах светкавично. В двата края на въжето имаше примки. Нахлузих ги на китките ѝ, стегнах, проврях въжето под облегалката и го преметнах през шията.

— Не мърдай, скъпа — прошепнах. — Ако кротуваш, всичко ще е наред. Почнеш ли да се мяташ, сама ще се удушиш.

Сложих часовника тъй, че да го вижда и излязох. Не обичам да слушам неприлични думи от устните на любимата си.

След десетина минути тя се укроти.

— Дейвид!

Направих се, че не чувам.

— Дейвид... моля те!

Застанах на прага.

— О, Дейвид, не знам какво си замислил, но сигурно ще е за добро. Моля ти се, ела поне да те виждам. Страх ме е!

И аз се хванах като последен глупак. Майра не се е плашила от нищо в своя живот. Застанах пред нея. Тя се усмихна нежно. Пристъпих напред. Ритна ме в корема.

— Това ти е задето ме върза... гадина такава! Казвай сега какво си намислил!

След като станах от пода и си възстанових дишането, запитах:

— Кое време е, ска... слънце на моя живот?

— Девет без дес... Дейвид! Дейвид, какво си направил? О, глупак! Безмозъчна твар! Казах ти... О, Дейвид!

За втори и последен път през живота си я видях да плаче. Девет без десет, а лицето ѝ си стоеше на място. Излекувана! Е, поне отчасти. Минах отзад, където не можеше да ме докачи.

— Майра, съжалявам, че трябваше да постъпя така. Но... добре де, знаех какво мислиш по въпроса за лекарството. За нищо на света не би се съгласила да го вземеш. Нямах друг избор. Какво мислиш сега за мен, упорито създание?

— Мисля, че си прасе. Ужасно умно, но все пак прасе. Развържи ме. Искам да отида на едно място.

Ухилих се.

— О, не. Не преди края на второто действие. Стой така! — Изтичах до масата и взех спринцовката. — А сега не мърдай. Не искам тая тънка игла да остане забодена в челюстта ти.

Лекичко я намазах с течността около лицето, за да огранича действието на инжекцията.

— Дано... дано имаш почтени намерения — процеди тя през зъби, когато иглата потъна в меката плът под челюстта. — Аз... Ох! Ох! Сърби ме, Дейвид...

Лицето ѝ изведнъж се сбръчка. Хванах кожата на челото и лекичко я отлепих. Тя ме гледаше с широко разтворени очи, после тихо каза:

— Ако не ме развържеш, няма как да те целуна, гениални човече...

Така и сторихме, после минахме в хола, където Майра можеше да ликува, без да строши нещо ценно.

Насред подскоците тя изведнъж застина и по лицето ѝ се изписа гениално изражение.

— Дейвид, ще направим нещо забавно.

После седна на пода и запищя. А тя умееше да пищя.

След трийсет секунди по стълбището изтропаха тежки стъпки и гласът на Брет изрева:

— Отворете в името на закона!

Майра стана и изтича към вратата.

— О... господин Брет. Колко мило — изрече тя с глас на примерна домакиня. — Заповядайте.

Той я изгледа свирепо.

— Какво *става* тук?

Тя се престори на невинна.

— Как какво, господин Брет?

— Вие ли пищяхте?

Тя радостно кимна.

— Много обичам да пищя. А вие?

— Не. Какво става?

— О, седнете и ще ви разправа. Ето. Пийнете си. — Тя сипа водна чаша толкова силно уиски, че почти виждах как се изпарява на облаци. Бутна го на креслото и пъкна чашата в ръката му. — Пийте. Липсвахте ми.

Той неуверено се опули насреща ѝ.

— Абе... знам ли? Е, благодаря, госпожо Уърт. Ха наздраве.

И гаврътна чашата.

Уискито бе добро. Очите му поотделно и независимо едно от друго литнаха нагоре покрай носа. Той примига на два пъти и с въздишка остави чашата. Тя незабавно я напълни пак, като усърдно ми правеше знаци да си трая. Така и сторих. Когато я прихванат бесните, човек може само да трае и да се чуди какво ли ще стане.

Ами, чисто и просто накара Брет да си разкаже автобиографията. На всеки двеста думи чашата се изпразваше. Тогава тя почна да му забърква коктейли. Точно от това се боях. Любимото ѝ питие — за чужда консумация; тя не го и близваше — се нарича „Три-две-едно“. Три пръста уиски, два — джин и един — сода. Само че в чест на Брет бе заменила содата с ром. Горкият.

След около час и половина той разпери ръце, избъбри: „Мамо!“ и се сгромоляса.

Майра го изгледа отвисоко.

— Ц-ц-ц! Жалко, че нямах нещо по-силно.

— Ами сега? — изпъшках аз.

— Давай спринцовката. Ще инжектираме служителя на закона.

— Ама, Майра... чакай малко. Не можем...

— Кой рече? Хайде, Дейвид... той изобщо няма да разбере. Слушай... ето какво ще направим.

Разказа ми. Идеята беше чудесна. Грабнах спринцовката и се хванахме на работа. Постарахме се — надупчихме го по цялото тяло. Той блажено проспва всичко, дори взривовете от смях. Колкото повече си мислехме... Ах, горкият!

След като получихме каквото ни трябваше, аз го съблякох и приложих мазилото. Когато се събудеше, щеше да е като новичък. Сложих го на дивана в хола, после двамата с Майра отидохме да работим в лабораторията.

Щом приключихме, взехме нещото и го отнесохме в хола. Брет вече дишаше почти нормално — той бе много як мъж. Майра се прокрадна на пръсти и сложи будилника до главата му. Пак се оттеглихме в лабораторията и загледахме през откренатата врата.

Първите слънчеви лъчи струяха през прозореца, озарявайки нашия шедьовър. Будилникът издрънча гръмовно; Брет подрипна, изпъшка и се хвана за главата. Напипа будилника и го катурна от стола. Без да млъква, машинарията се търкулна под дивана. Брет пак изпъшка, примига и отвори очи. Първо се вторачи в прозореца, опитвайки замаяно да разбере какво не му е наред. Направо го чувах как мисли, че не е наясно къде се намира. Будилникът се дереше като съдран. Брет плъзна мътен взор из стаята. По тавана, по стените и...

Насред геометричния център на стаята стоеше полицейски инспектор Хорас Брет в пълно бойно облекло. Значката му искреше на слънцето. По лицето му се изписваше убийствена усмивка, а в ръката си стискаше служебния револвер, насочен право между очите на човека върху леглото. десет безкрайни секунди двамата се гледаха — махмурлията и човешкото чучело с револвера. После Брет се раздвижи.

Прелетя като мълния покрай чучелото. Развял подир себе си най-хубавото ми кадифено покривало, облечен само с бельо и ръчен часовник, той прелетя през вратата — именно *през*, понеже не си направи труда да я отвори — и с писъци се срина надолу по стълбището. Едва ли щях да го догоня, ако не бе забравил отново, че етажите са само три. Заби се право в стената; аз бях зад него. Подхванах тялото и го помъкнах нагоре, преди да са наизскачали любопитни съседи. Майра се премяташе по килима. Когато домъкнах Брет, тя скочи, целуна въоръженото чучело и го обсипа с най-нежни прозвища, които би трябвало да пази само за мен.

Завихме горкия Брет и го утешихме; изцелихме раните и махмурлука му. Отначало той озверя, после омекна; едно трябва да му призная — оказа се, че разбира от майтап. Обяснихме всичко. Нямаше смисъл да искаме от него клетва, че ще пази тайна. Ако не бях го настигнал, щеше да тича чак до участъка по долни гащи.

Вече не беше болест, а истинска благодат. Бизнесът се разрасна изумително. Не му позволихме да расте прекомерно; но с добро прикритие и малко шашми наистина сме тръгнали нагоре. Например в модния козметичен център на Майра има кабинет, запазен само за най-богати клиентки. Майра използва купища кремове и лосион, за да създаде настроение; после изолира кожата на лицето и инжектира серума с малка спринцовка. След броени минути кожата пада, прикрита под кална маска. Дамата има гладко ново лице; Майра тайно праща старото на експертите ми за обработка. Като си побъбрят за това-онова, дамата обикновено проявява желание да притежава образа си. Определям ѝ една-две срещи — наричаме ги сеанси — върша разни фокуси и в уречения срок доставям маската — в естествена големина и великолепно оцветена. Горкичките така и не узнават, че са били заразени и излекувани от най-невероятната болест, когато някога е минавала покрай страниците на медицинските наръчници. Работата ни много порасна; ринем парите с лопати.

Както всеки голям бизнес, и нашият си има неприятни страни. Един полицаи ни навестява по три пъти седмично за кратка безплатна процедура. Всъщност не е лош човек. Чучелото му още заплашва хола, но вече с револвер-играчка. Горкият.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.